

[Tove Jørgensen]

Det kan anskueliggøres af et eksempel: vi har fået et brev i socialudvalget fra Om-sorgsorganisationernes Samråd. Heri kritiserer de, at det foreslåede maksimumsbeløb for boligudgiften og boligydelsens størrelse vil afskære pensionisterne fra at flytte ind i ny-byggeriet. Hertil svarer ministeren, at den årlige husleje i det almennyttige byggeri, der tages i brug for tiden, gennemsnitlig udgør lidt under 21.000 kr., og at det således vil være muligt for pensionister at flytte ind i nybyggeriet.

Jeg har et eksempel fra Ishøj kommune, hvor en 82 m² lejlighed i nybyggeriet koster 22.212 kr. uden varme. I alt vil pensionisterne, hvis der er tale om et ægtepar, i april 1978-priser få 44.756 kr. pr. år, medregnet det tillæg, der gives til ægtefæller, og den forhøjelse, der gives. I boligydelse kan de højst få 10.956 kr. De skal altså selv betale 11.256 kr. plus 1.752 kr. i varme, i alt 13.008 kr. pr. år. Når skat og husleje er betalt, er der tilbage 23.939 kr., dvs. knap 2.000 kr. pr. måned til to voksne mennesker til tøj, mad, elektricitet, forsikringer og alt muligt andet, aviser f. eks., men det skal pensionister måske ikke have? Derfor finder vi ikke, at det foreslåede reformforslag er tilfredsstillende, men vi har også en lang række andre indvendinger. Det siges, at man vil motivere pensionisterne til at flytte ind i et bedre byggeri, men der er ikke sikret en kvota i boligmassen, således at pensionisterne virkelig har en mulighed for at vælge sig en anden lejlighed. Det kan også undre, at ministeren så skråsikkert kan udtale, hvor mange der bor i nybyggeri, og hvor mange der bor i godt ældre byggeri, al den stund vi har fået at vide, at hverken kvota eller arealkrav kan fastsættes, fordi vi mangler det boligregister, som først er udarbejdet i slutningen af 1978; derfor må man undre sig over, hvor ministeren har sine oplysninger fra.

Nogle elementer, som vi kunne forestille os skulle have indgået i en pensionsreform, er beskyttelse af pensionisternes værdighed, retten til frit valg af plejehjem, så de ikke var stavnsbundet til den kommune, hvori de bor, afskaffelse af den laveste invalidepension, ret til at have invaliditetsbeløb ud over det 67. år og adgang for enkepensionister til at få forhøjet børnetilskud, således at de i hvert fald fik et beløb, der svarede til det, kvinder med en indtægt på 110.000 kr. må tjene. Alle

disse forslag kunne vi have tænkt os at bringe frem i socialudvalget, men tidsfristen har været meget kort. Vi ved, at det er et milliardforslag, vi her beskriver, men vi mener også, det er rimeligt, når vi tager i betragtning, at der indbetales de omtalte 2,7 mia kr. om året.

Vi kan derfor ikke gå ind for de foreliggende lovforslag, og vi kan specielt ikke gå ind for, at grundbeløbet skal indregnes i pensionstillægget, og at man har bundet sig i en hensigtserklæring til at gøre det ved næste etape. Vi må konstatere, at de problemer, vi har gjort opmærksom på med hensyn til invalide- og enkepensionister, først vil finde deres løsning ved næste trin af pensionsreformen i 1982, og at problemerne i mellemtiden er gemt væk i et udvalg. Det finder vi absolut ikke tilfredsstillende, især når vi tænker på den krise, som netop mange af disse pensionister er inde i her og nu.

Hvad angår det sidste lovforslag, angående bistandslovgivningen, finder vi det ganske uacceptabelt, at det, at man nu forhøjer grundbeløbet for en række velstillede pensionister, skal gå ud over de mennesker, der skal søge kontanthjælp, så de ikke kan få en tilsvarende forhøjelse, når vi som helhed må sige, at beløbet stadig væk ligger på et eksistensminimum. Jeg gad vide, hvor mange pensionister der efter disse forslag vil have mulighed for at købe oksekød bare et par gange om måneden.

Ib Christensen (DR):

Retsforbundet vil undlade at stemme til lovforslag nr. L 157 og nr. L 162. Det vil vi gøre i erkendelse af, at der er behov for en væsentlig bedre boligtryghed for pensionisterne, men vi er meget betænkelige ved disse lovforslag, som de kommer til at se ud nu. Vi er bange for en vis kapitaliseringseffekt. Vi mener, at forslagene i væsentligt omfang reelt virker som støtte til de sociale boligselskaber, måske i noget højere omfang end støtte til pensionisternes boligforbrug. Vi er betænkelige ved, at administrationen lægges under socialministeriet i stedet for under boligministeriet, og vi havde meget hellere set, at man havde fulgt den ordning, som de seks partier er kommet med forslag til.

Vi vil stemme for lovforslag nr. L 158, nr. L 159 og nr. L 160, i erkendelse af at der er